

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/15/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122201866
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1122201866.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Niny Dubovskej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v spore žalobcu: BL PLUS, s.r.o., so sídlom Prenčov 177, Prenčov, IČO: 50 798 243, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, so sídlom Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, o zaplatenie 4.524,50 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 17.09.2025, č.k. B1-17C/6/2022-151, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.
- II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 4.524,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 4.524,50 eur od 01.03.2022 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci samej súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), ust. § 3 ods. 1, § 39, § 53 ods. 1 až 3, § 451 ods. 2, § 456, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1 a 2, § 563, § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ust. § 1, § 2 písm. a), b) a d), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z.z.“) a vecne s poukazom na inštitút bezdôvodného obohatenia, jeho pojem, formy a predpoklady vzniku tým, že žalobou sa žalobca ako právny nástupca pôvodnej žalobkyne (A. B., nar. XX.XX.XXXX) domáhal od žalovaného zaplatenia žalovanej sumy s prísl. titulom bezdôvodného obohatenia uhradeného v súvislosti so spotrebiteľským úverom poskytnutým pôvodnej žalobkyňou na základe Zmluvy o úvere č. 3281158 zo dňa 04.01.2006 (ďalej len „Zmluva“), na základe ktorej jej žalovaný poskytol finančné prostriedky vo výške 2.987,45 eur (90.000 Sk). Žalovaný v konaní namietal aplikáciu zákonných ustanovení na ochranu spotrebiteľa poukazujúc na skutočnosť, že Zmluva bola uzatvorená podľa ustanovení Obchodného zákonníka, s ktorou jeho argumentáciu sa súd prvej inštancie nestotožnil a poukázal na to, že síce je zmluva o úvere (ako tzv. absolútny obchod) upravená v ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, avšak svojím charakterom je Zmluva spotrebiteľskou zmluvou, keďže ju uzatvorili na strane jednej žalovaný ako dodávateľ (obchodník) a na strane druhej pôvodná žalobkyňa ako spotrebiteľ, jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj zákona č. 258/2001 Z.z. (účinného v čase uzatvorenia Zmluvy), ktoré súd prvej inštancie v prejedávanej veci aplikoval. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba je v plnom rozsahu dôvodná, keď medzi stranami nebolo sporné uzavretie zmluvného vzťahu

(Zmluvy), výška poskytnutého úveru či samotná výška platieb uskutočnených nad sumu poskytnutej istiny úveru. Posudzovaný úver (poskytnutý podľa Zmluvy) považoval súd prvej inštancie za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu, že Zmluva neobsahovala povinný údaj (§ 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z.) o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len „RPMN“), ktorý údaj musí zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti. V konaní nebolo sporné, že Zmluva daný dôležitý údaj na posúdenie výhodnosti úveru neobsahovala, právnej predchodkyňi žalobcu ako spotrebiteľovi nebola táto základná transparentná informácia o budúcom záväzku a rozsahu plnenia známa a neopodstatnenými v tomto ohľade boli podľa súdu prvej inštancie tvrdenia žalovaného o vážnosti jej vôle, keď sama ako priemerná spotrebiteľka uzavrela Zmluvu. Žalovaný ako nebankový subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov uzatvoril Zmluvu na jeho vlastnom formulári, ktorý nespĺňal dané zákonné požiadavky. Zákon č. 258/2001 Z.z. s absenciou údajov o RPMN spája následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a to bez ohľadu na akékoľvek ďalšie požiadavky skúmania informovanosti či vnímavosti spotrebiteľa, keď tento údaj musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať vždy. Argumentáciu žalovaného s cieľom preniesť na spotrebiteľa zodpovednosť za vlastné pochybenie v kontraktačnom procese považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú a účelovú a uviedol, že už na základe tohto vznikla žalovanému povinnosť vydať žalobcovi ako právnenému nástupcovi dlžníčky bezdôvodné obohatenie v podobe úhrad vykonaných nad rámec istiny úveru. Súd prvej inštancie dodal, že argumentácia žalovaného (o slobode a vážnosti vôle potvrdená podpisom spotrebiteľa s predpokladom jeho priemerného vnímania a informovanosti) by mohla mať význam pri určení neplatnosti podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ale nie v prípade posúdenia dôvodov neplatnosti týkajúcich sa dovolenosti právneho úkonu, ktorý v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka nesmie svojím obsahom alebo účelom odporovať zákonu, či ho obchádzať alebo sa priečiť dobrým mravom (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd prvej inštancie dal do pozornosti aj to, že pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke pritom koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej, s primeranou obvyklou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a že nezodpovedá všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v zložitej finančnej situácii dlžníka poskytoval veriteľovi neprimerané, až úžernícke úroky; neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 5 Cdo 26/2011 zo dňa 26.04.2012). Ďalším dôvodom pre vyhovieť žalobe bolo posúdenie predmetnej Zmluvy ako absolútne neplatného právneho úkonu v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V danom prípade žalovaný poskytol predchodkyňi žalobcu spotrebiteľský úver vo výške 2.987,45 eur, ktorý sa zaviazala spolu s poplatkom 1.314,48 eur splatiť 4 mesačnými splátkami po 1.075,48 eur s celkovou úhradou 4.301,92 eur. Súd prvej inštancie uvedenú výšku odplaty z úveru považoval za zjavne neprimeranú a hrubom nepomere ich vzájomným zmluvným plneniam, poukázal na výšku odplaty dosahujúcu vo forme RPMN až 196,41 % (v súlade s tvrdením žalobcu), za v rozpore s dobrými mravmi a výrazne prevyšujúcou obvyklú odplatu. Vyvodil, že je odôvodnené predpokladať, že pokiaľ by právna predchodkyňa žalobcu ako spotrebiteľ nebola v zložitej finančnej situácii, nezaviazala by sa platiť takto neprimerane vysokú odplatu ako cenu požičaných peňazí, čo bolo podporené aj tým, že spotrebiteľovi nebola uvedená referenčná hodnota PRMN, na základe ktorej by sa dala porovnať výhodnosť úveru, resp. ani údaj o výške úrokovvej sadzby. Na uvedené posúdenie nemá podľa súdu prvej inštancie žiaden vplyv to, že žalovaný v Zmluve úrok z úveru nahrádzal jedným poplatkom vo výške 1.314,48 eur, ktorý bol neprimeraný samotnej sume istiny 2.987,45 eur a ako odplata (platená s istinou len v 4 splátkach) predstavoval až 44 % istiny. Irelevantným bolo podľa súdu prvej inštancie aj to, keď žalovaný neopodstatnene uvádzal zmätočnú argumentáciu, že úrok nie je odplatom pri poskytnutí peňažných prostriedkov, ale odplatom pri užívaní alebo v súvislosti s vrátením peňažných prostriedkov a ani to, že pri poskytnutí úveru nevyžadoval jeho zabezpečenie, že ho poskytol z vlastných zdrojov a znášal riziko, čo možno považovať za bežnú súčasť poskytovania spotrebiteľských úverov podnikateľmi (aj nebankovými subjektami), ktorá nemôže odôvodňovať takto zjavne neprimerané určenie odplaty spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie poukázal aj na súladnosť prijatého záveru s relevantnou judikatúrou (napr. rozsudky Krajského súdu v Bratislave vo veciach sp. zn. 8Co/16/2022, sp. zn. 8Co/116/2020, sp. zn. 8Co/20/2018, sp. zn. 8Co/105/2021, sp. zn. 9Co/60/2019, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/27/2018, sp. zn. 11Co/38/2018 či Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/404/2017). Súd prvej inštancie sa stotožnil aj so záverom Okresného súdu Žiar nad Hronom v rozsudku č.k. 23C/28/2021-48 zo dňa 21.11.2021, právoplatnom dňa 14.01.2022, vo veci pôvodnej

žalobkyne proti totožnému žalovanému, predmetom ktorej bolo určenie neexistencie záložného práva so základom v Zmluve, ktorý dospel k absolútnej neplatnosti Zmluvy pre jej rozpor so zákonom a dobrými mravmi (ročný úrok 132 %). Právna predchodkyňa žalobcu tak nebola povinná hradiť veriteľovi sumu prevyšujúcu poskytnutú istinu úveru v sume 2.987,45 eur, a preto pokiaľ nesporne (žalovaný to nepopieral ani nespochybňoval) spolu uhradila sumu 7.511,95 eur, vyplývajúcu z internetového výpisu klientskej zóny žalovaného k danému úveru, preplatenie v požadovanej sume 4.524,50 eur predstavovalo bezdôvodné obohatenie žalovaného (§ 451 a nasl. Občianskeho zákonníka); príslušnú pohľadávku pôvodná žalobkyňa v konaní riadne postúpila na žalobcu (§ 524 a nasl. Občianskeho zákonníka), čo zakladalo jeho aktívnu vecnú legitimáciu v spore voči pasívne legitimovanému veriteľovi s majetkovým prospechom. Súd prvej inštancie uviedol, že k vzniku povinnosti toho, kto sa obohatil, obohatenie vydať dochádza v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka až po kvalifikovanej výzve - prvého dňa po tom, čo dlžníka o plnenie veriteľ požiadala (rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo 210/2005 (ZSP, 2006, č. 37), sp. zn. 1Cdo 99/2007 a sp. zn. 7 MCdo 5/2014), čo pôvodná žalobkyňa nesporne vykonala výzvou zo dňa 28.02.2022. Žalovaný úhradu nevykonala, čím sa dostal do omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) so zaplatením tohto peňažného dlhu a bol povinný popri ňom uhradiť aj uplatnené úroky z omeškania v náležite vyčíslenej sume 8 % ročne (§ 3 nariadenia č. 87/1995 Z. z) od 01.03.2022 do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov v plnom rozsahu; o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku.

3. Proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec na ďalšie konanie. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že sa domnieva, že došlo k naplneniu čl. 5 CSP, poukázal na to, že Zmluva bola uzavretá podľa ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná, nakoľko právny vzťah medzi žalobcom a žalovaným, s prihliadnutím na charakter Zmluvy, nie je spotrebiteľský a nemožno sa dodatočne dovolávať inej kvalifikácie právnej povahy Zmluvy, keď jej uzavretie v uvedenej forme (zmluva o úvere podľa Obchodného zákonníka) iniciovala pôvodná žalobkyňa a zmluvy boli uzatvorené medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Zmluvu tak nemožno skúmať z hľadiska stanovených obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Súd prvej inštancie podľa žalovaného len skonštatoval, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, a to bez toho, aby to akokoľvek odôvodnil, bez toho, aby žalobca predložil o tom dôkaz a odôvodnenie v tejto časti absentuje, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom následne vec nesprávne právne posúdil. Žalovaný odmietol, že by z jeho strany došlo k bezdôvodnému obohateniu, že zo Zmluvy nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, keď žalobca plnil na základe platne uzavretej Zmluvy, ktorá nebola nikdy právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo Zmluvy neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Do sumy nároku, ktorú si uplatňuje žalobca z titulu bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru nemožno podľa žalovaného zahrnúť zákonný úrok z omeškania, že pôvodná žalobkyňa bola v omeškani s úhradou istiny, preto žalovanému patrí okrem istiny poskytnutého úveru nárok na zákonný úrok z omeškania. S poukazom na ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalovaný uviedol, že ak sa plnenie bez právneho dôvodu poskytuje postupne po častiach, objektívna premlčacia doba začína plynúť pri každej z nich osobitne v okamihu, kedy k plneniu došlo, teda každá z čiastkových platieb plnených bez právneho dôvodu má svoj samostatný „právny osud“ a premlčuje sa samostatne (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len „NS ČR“) zo dňa 14.12.2006 sp. zn. 33Odo 52/2005). Na podporu svojich tvrdení poukázal na vedené exekučné konanie u pôvodného súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. pod sp. zn. EX 30361/15, ktorého predmetom je exekučný titul – Trestný rozkaz č.k. 2T/7/2011, ktorý vydal Okresný súd Prievidza dňa 04.10.2011, a ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 14.10.2011, v zmysle ktorého súd uznal škodu voči žalovanému vo výške 2.987,45 eur, a žalovaný uviedol, že súdny exekútor vymohol pre oprávneného žalovaného sumu spolu vo výške 3.210,03 eur. Vzhľadom k tomu, že dlžník nehradil splátky v zmysle Zmluvy, sa dlh zo Zmluvy stal splatným, dlžník na výzvy a upomienky veriteľa nereagoval, čím došlo k rozšíreniu jeho záväzkov vyplývajúcich zo Zmluvy. Veriteľ podal na dlžníka trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania prečinu úverového podvodu podľa ust. § 222 ods. 1 Trestného zákona, v ktorej veci bol dlžník uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu a okrem iného dlžníkovi uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 2.987,45 eur. Dlžník zo Zmluvy sa stal splatným dňa 01.07.2006

a pôvodná žalobkyňa uhradila istinu dňa 14.12.2015, t.j. bola v omeškaní s úhradou istiny poskytnutého úveru. Žalovaný mal za to, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia je nedôvodná.

4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril v podaní zo dňa 01.12.2025, v ktorom uviedol, že odvolanie žalovaného prakticky kopíruje procesnú obranu žalovaného v konaní pred súdom prvej inštancie, ktorú nie je možné považovať za správnu. Žalobca trval na tom, že vzťah zo Zmluvy je vzťahom spotrebiteľským, na Zmluvu sa vzťahujú príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. a Občianskeho zákonníka, keď právne predpisy na ochranu spotrebiteľa je nevyhnutné aplikovať vždy, ak ide o zmluvný vzťah uzavretý medzi dodávateľom a spotrebiteľom, ak to samotný predpis nevylučuje. Poukázal na ust. § 2 písm. a) a b), § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z.z. a ust. § 657 Občianskeho zákonníka, keď v prípade Zmluvy išlo o reálnu zmluvu, nakoľko pri samotnom podpise došlo k odovzdaniu peňazí (pôžičky), teda zmluvný vzťah zo Zmluvy je treba subsumovať pod príslušné právne normy občianskeho práva. Zo strany žalovaného ide o obchádzanie zákona, aby sa vyhol posudzovaniu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to vzhľadom na početné chyby v zmluvách, ktoré žalovaný predkladá spotrebiteľom. Zmluva ako zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať údaje, ktoré zákon č. 258/2001 Z.z. predpokladá ako obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ich absenciu sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úverovej zmluvy. Je bežnou praxou žalovaného neuvádzať obligatórne náležitosti úverovej zmluvy vyžadované zákonom, ktorej účelom je vyhnúť sa aplikácii príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo bolo judikované množstvom rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky. Žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) zo dňa 02.06.2013 sp. zn. II. ÚS 329/2013 a na rozsudok NS SR sp. zn. 3MCdo/14/2014, z ktorých vyplýva, že právny predchodca žalobcu v predmetnom vzťahu vystupuje ako spotrebiteľ, a teda je potrebné na daný vzťah aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. a Občianskeho zákonníka; aplikácia noriem obchodného práva v prejednávacom prípade nepripadá do úvahy. K nesprávosti záverov súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane uviedol žalobca, že bolo preukázané, že výška odplaty za poskytnutie úveru v prejednávacom prípade dosahuje mieru viac ako 90 %, pričom ide o odplatu priamo odporujúcu príslušným všeobecne záväzným právnym predpisom a dobrým mravom. Úver poskytnutý právnenému predchodcovi žalobcu na podklade Zmluvy je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. vzhľadom na absenciu viacerých chýbajúcich obsahových náležitostí takejto zmluvy (ods. 14 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), pričom žalovaný v tomto smere v odvolaní neuviedol žiadne námietky, ktoré by tento záver konajúceho súdu spochybňovali. K otázke premlčania uplatneného nároku žalobca uviedol, že táto otázka doposiaľ nebola predmetom konania (v konaní pred súdom prvého stupňa žalovaný na tieto skutočnosti nepoukázal) a s poukazom na ust. § 366 CSP tak ide o novoty, na ktoré však nie je možné v odvolacom konaní prihliadať. Navyiac nejde o kvalifikovanú námietku premlčania (žalovaný netvrdil a nepreukázal, kedy malo dôjsť k úhrade jednotlivých splátok) a bolo povinnosťou žalovaného preukázať skutočnosť na určenie začiatku plynutia premlčacej doby (a tým aj uplynutie premlčacej doby) (rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/353/2014, sp. zn. 4Obo/145/2007, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. II. ÚS/38/2015). Tvrdenia žalovaného, že právny predchodca žalobcu bol Trestným rozkazom Okresného súdu Prievidza zo dňa 04.10.2011 sp. zn. 2T/7/2011 uznaný vinným zo spáchania prečinu úverového podvodu, ktorým bol právny predchodca žalobcu zároveň zaviazaný na náhradu škody vo výške 2.987,45 eur sú zavádzajúce, keďže vydaný trestný rozkaz nemá vplyv na posúdenie nároku, vydania ktorého sa právny predchodca žalobcu domáhal v konaní; v trestnom konaní vo veci konajúci súd neposudzoval súlad uzavretej Zmluvy so zákonom a nezaoberal sa otázkami, ktoré sú podstatné pre posúdenie predmetnej veci (v danej veci konajúci súd uložil právnenému predchodcovi žalobcu povinnosť nahradiť iba škodu vo výške istiny poskytnutého úveru bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov). Plnenia právneho predchodcu žalobcu, o ktoré sa žalovaný mal na jeho úkor bezdôvodne obohatiť, predstavujú zaplatené úroky a iné plnenia, na ktoré žalovaný nemal akýkoľvek právny nárok nad rámec istiny poskytnutého úveru, teda aj nad rámec toho, čo žalovanému bolo priznané daným trestným rozkazom. Vydanému trestnému rozkazu pre účely tohto konania nie je možné priznať akékoľvek právne a procesné účinky tak, ako vyplýva z ustálenej rozhodovacej praxe všeobecných súdov (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 19.06.2019 sp. zn. 17Co/159/2018, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 15.06.2018 sp. zn. 18C/125/2016, rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/19/2018). Za zavádzajúce považoval žalobca tvrdenia žalovaného, že právny predchodca žalobcu sa dostal s plnením jednotlivých splátok do omeškania (na základe čoho neskôr malo dôjsť k vydaniu označeného trestného rozkazu), keďže pre účely posudzovania otázky vzniku bezdôvodného obohatenia je smerodajné to, či objektívne jeden subjekt prijal na úkor druhého subjektu plnenie, na ktoré nemal akýkoľvek nárok a nie je podstatným v akom okamihu toto plnenie prijal.

Žalovaný objektívne prijal na úkor žalobkyne plnenie nad rámec istiny poskytnutého úveru minimálne v sume 4.524,50 eur, na ktoré objektívne nemal akýkoľvek právny nárok, čím došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu na úkor právneho predchodcu žalobcu. V priebehu konania žalovaný nepreukázal žiadne okolnosti, ktoré by svedčali o zániku, či o oslabení práva žalobcu na vydanie tohto bezdôvodného obohatenia do takej miery, že by tento nárok nebolo možné žalobcovi priznať. Vo veci konajúci súd rozhodol vecne správne, keď zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.524,50 eur s príslušenstvom. Žalobca poukázal na čl. 2 ods. 1 a 2 CSP a navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne a priznal žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu reagoval podaním zo dňa 22.12.2025, v ktorom zopakoval, že popiera spotrebiteľský charakter Zmluvy a poukázal na ust. § 497 a § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, podľa ktorých má Zmluva povahu absolútneho obchodu, preto aplikácia právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa nie je možná. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd žalobu zamietol ako nedôvodnú v celom rozsahu a žiadal náhradu trov konania.

6. Žalobca v podaní zo dňa 08.01.2026 zopakoval svoju argumentáciu o spotrebiteľskom charaktere Zmluvy.

7. Strany ďalšie vyjadrenia neposkytli.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je podané dôvodne.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd, nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. V odôvodnení rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. V rozhodnutí sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj dostatočne vyhodnotil. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

10. Odvolací súd podotýka, že súc viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP), podrobil napadnutý rozsudok odvolaciemu prieskumu v odvolateľom napadnutom rozsahu a v medziach dôvodov odvolania, keď odvolateľ odvolacie námietky smeroval len vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu zmluvných vzťahov ako spotrebiteľských, nároku žalobcu ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a dôsledkov vydaného trestného rozkazu. Ostatné skutkové a právne závery súdu prvej inštancie uvedené v napadnutom rozsudku neboli odvolaním žalovaného napadnuté a namietané, preto tieto odvolací súd nepreskúmal.

11. Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

12. Podľa ust. § 53 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka, (1) Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). (4) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

13. Podľa ust. § 1 zákona č. 258/2001 Z.z. (účinného v čase uzatvorenia Zmluvy), tento zákon upravuje niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

14. Podľa ust. § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z., spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.
15. Podľa ust. § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z., zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.
16. Podľa ust. § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z., ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru.
17. Podľa ust. § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.
18. Podľa ust. § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.
19. Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná, pričom spotrebiteľ dostane jedno vyhotovenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere.
20. Podľa ust. § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä (g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.
21. Podľa ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.
22. Podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.
23. Podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.
24. Podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.
25. Podľa ust. § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.
26. Podľa ust. § 526 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.
27. Podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právny predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.
28. Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.
29. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.
30. Podľa ust. § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.
31. V prejednávanej veci z obsahu spisu a napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca ako právny nástupca pôvodnej žalobkyne sa voči žalovanému domáhal zaplataenia žalovanej sumy s prísl. na tom skutkovom základe, že právna predchodkyňa žalobcu – (A. B., nar. XX.XX.XXXX) a žalovaný uzatvorili Zmluvu (dňa 04.01.2006), na základe ktorej sa žalovaný ako veriteľ zaviazal poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 90.000 Sk (2.987,45 eur) a žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 39.600 eur (1.314,48 eur). Istinu spolu s poplatkom mala žalobkyňa žalovanému splatiť v 4 mesačných splátkach po 32.400 Sk počnúc dňom 07.02.2006; právna predchodkyňa žalobcu uhradila v prospech žalovaného zo Zmluvy celkovo sumu 7.511,95 eur. Žalovaný bol predžalobnou výzvou zo dňa 28.02.2022 vyzvaný na zaplataenie bezdôvodného obohatenia vo výške

4.524,50 eur. Uvedené nebolo medzi stranami sporné, sporný bol charakter zmluvného vzťahu zo Zmluvy, a to či ide o vzťah obchodnoprávny alebo ide o vzťah, kde pôvodná žalobkyňa mala postavenie spotrebiteľa, a preto je potrebné aplikovať ustanovenia na ochranu spotrebiteľa.

32. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy (t.j. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie) iba za podmienok ust. § 366 CSP. Odvolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). Doplniť dokazovanie však môže odvolací súd (ako už bolo uvedené) iba za podmienok uvedených v ust. § 366 (§ 384 ods. 2 CSP). Odvolací súd teda môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonal súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP, keď pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak (i) sa týkajú procesných podmienok, (ii) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, (iii) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo (iv) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

33. Odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 366 CSP v spojení s ust. § 149 a § 152 CSP medzi novoty v odvolacom konaní zahŕňa prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, vrátane skutkových tvrdení, popretia skutkových tvrdení protistrany, hmotnoprávnych námietok a návrhov na vykonanie dôkazov. S poukazom na ust. § 366 písm. d) CSP prostriedky procesného útoku a obrany (nové skutkové tvrdenia, návrhy na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky) v odvolacom konaní možno uplatniť iba za splnenia predpokladov uvedených v ust. § 366 CSP.

34. Žalovaný námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku podľa ust. § 152 CSP, ktorou je právny úkon strany, ktorým spôsobí zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany) ani argumentáciu trestným rozkazom sp. zn. 2T/7/2011, vydaným Okresným súdom Prievidza dňa 04.10.2011 – teda prostriedky procesného útoku a obrany podľa ust. § 149 CSP, neprodukoval pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd osobitne vo vzťahu k námietke premlčania poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo/36/2023 zo dňa 31.10.2024, ktoré bolo predmetom ústavnej sťažnosti odmietnutej ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 160/2025 zo dňa 13.03.2025, R 9/2025, podľa ktorého: „Námietka premlčania je hmotnoprávnou námietkou podľa § 152 CSP, ktorá podlieha koncentrácii konania. Pre vznesenie námietky premlčania ako procesnej obrany v odvolacom konaní je preto potrebné splniť predpoklady uvedené v § 366 CSP, inak sa na ňu neprihliada.“ Žalovaný v priebehu celého konania na súde prvej inštancie námietku premlčania ani námietku trestným rozkazom nevzniesol, neuplatnil ich v súlade s koncentračnou zásadou (zákonnou koncentráciou konania) do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa konanie končí (§ 154 a § 182 CSP), ale až ako novú argumentáciu v odvolacom konaní. Odvolací súd tieto tvrdenia žalovaného považuje za novoty, na ktoré nemôže v odvolacom konaní prihliadať, nakoľko predpoklady ustanovené v ust. § 366 CSP za daných okolností splnené neboli.

35. Nad rámec toho sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, že vydaný trestný rozkaz nemá akýkoľvek vplyv na posúdenie nároku žalobcu, keď v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Prievidza pod sp. zn. 2T/7/2011 vo veci konajúci súd neposudzoval súlad uzavretej Zmluvy s predpismi na ochranu spotrebiteľa, uložil právnomu predchodcovi žalobcu povinnosť nahradiť iba škodu vo výške istiny poskytnutého úveru (90.000 Sk/2.987,45 eur) bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov, pričom v tomto konaní sa žalobca domáha vrátenia plnenia právneho predchodcu žalobcu, o ktoré sa žalovaný na jeho úkor bezdôvodne obohatil (zaplatené úroky a iné plnenia, na ktoré žalovaný nemal akýkoľvek právny nárok nad rámec istiny poskytnutého úveru). Vydanému trestnému rozkazu pre účely posúdenia dôvodnosti nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia (teda plnenia nad rámec uloženej povinnosti na náhradu škody) nie je možné priznať relevanciu a akékoľvek právne účinky.

36. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď vzťah medzi žalobcom a žalovaným posúdil ako spotrebiteľský vzťah. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozsudok NS SR zo dňa 21.04.2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014, podľa ktorého ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa na právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.

37. V prejednávanej veci je nepochybné, že Zmluva bola uzavretá medzi žalovaným ako právnickou osobou, ktorý pri uzatváraní zmlúv konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej

činnosti a pôvodnou žalobkyňou ako fyzickou osobou, pričom išlo o zmluvu formulárového typu, do obsahu ktorej nemohla žalobkyňa zasahovať. Po preskúmaní obsahu uzavretej Zmluvy je zrejmé, že táto okrem základných identifikačných údajov pôvodnej žalobkyne (meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo, číslo občianskeho preukazu) neobsahovala žiadne iné údaje o žalobkyni (ako dlžníkovi) a žalobkyňa v nich nebola identifikovaná ani ako osoba konajúca v rámci predmetu podnikateľskej činnosti. Nie je preto relevantná argumentácia žalovaného, že medzi ním a žalobkyňou ide o obchodnoprávny vzťah. Dojednanie zmluvných strán o tom, že Zmluva sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, je potrebné v zmysle predchádzajúceho odseku považovať za neplatné.

38. Ak teda súd prvej inštancie posúdil Zmluvu ako zmluvu, na základe ktorej žalovaný poskytol spotrebiteľský úver, a zároveň na uvedený vzťah aplikoval ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa upravené v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, postupoval správne. Pre spotrebiteľský úver sa zákonom č. 258/2001 Z.z. z hľadiska formálnych náležitostí vyžaduje písomná forma zmluvy a predpísané obsahové náležitosti (§ 4 ods. 1 a 2). V ust. § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. sú vymedzené prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov (o.i. aj v prípade, ak zmluva neobsahuje údaj o RPMN). Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v Zmluve (zmluve o spotrebiteľskom úvere) údaj o RPMN absentuje. Z uvedeného dôvodu potom možno vyvodiť, že v dôsledku úplnej absencie tohto údaj vyžadovaného podľa ust. § 4 ods. 2 písm. g) zákona č. 258/2001 Z.z. účinného v čase uzavretia Zmluvy je úver bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi (ako právnomu nástupcovi žalobkyne titulom postúpenia) vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške, v ktorej úhrady žalovanému presiahli platby úverom poskytnutej istiny, ktorú výšku žalovaný žiadnym spôsobom nerozporoval.

39. Pokiaľ žalovaný namietal, že v danom prípade nejde o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že nenastal ani jeden z predpokladaných dôvodov stanovených v ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, odvolací súd odkazuje na nález ÚS SR zo dňa 12.05.2020 sp. zn. III. ÚS 43/2020, v zmysle ktorého bezúročnosť úveru nastupujúca ako ex lege dôsledok porušenia konkrétnych ustanovení zákona o spotrebiteľskom úvere, má v prípade spotrebiteľovho plnenia nad rámec požičanej istiny ten následok, že na strane prijímajúceho veriteľa vzniká bezdôvodné obohatenie. Jeho základ je daný porušením zákona už v priebehu kontraktnej fázy, pričom však toto porušenie nemá vplyv na platnosť spotrebiteľskej zmluvy ako takej. Zmluvný vzťah je v takomto prípade založený relevantným právnym titulom, na základe ktorého sú zmluvné strany povinné si navzájom plniť (aj keď zo strany spotrebiteľa v obmedzenom rozsahu, nekorešpondujúcom s ustanoveniami zmluvy o úrokoch, poplatkoch).

40. Žalobca správne namietal aj to, že sú irelevantné tvrdenia žalovaného, že právny predchodca žalobcu sa dostal s plnením jednotlivých splátok do omeškania, keďže pre účely posudzovania otázky vzniku bezdôvodného obohatenia je rozhodné, či žalovaný objektívne prijal na úkor pôvodnej žalobkyne plnenie nad rámec istiny poskytnutého úveru, na ktoré nemal právny nárok (z dôvodu vyslovenej bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého podľa Zmluvy) a nie je podstatným, v akom okamihu toto plnenie prijal.

41. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd pre rozhodnutie vo veci považoval už za pre konanie nepodstatné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. Podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu námietku účastníka konania. Je však nevyhnutné, aby súd reagoval na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie a privodiť úspech odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

42. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

43. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP a § 396 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom § 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).